

El camí el fem plegats...

Fa poques setmanes que hem tornat de la Jornada Mundial de la Joventut, on més de dos milions de joves procedents d'arreu del món ens vam trobar amb el papa Francesc. Ha estat una experiència profunda i forta de comunió, de sentir i ser Església, i alhora, una vivència profunda d'encontre amb el Senyor. **El que es va viure en aquells dies allí és molt difícil d'explicar**, podríem donar números de persones assistents, de països participants, de mitjans emprats, fer estadístiques, etc., però el realment important és el que es va viure i sentir, perquè en la fe, l'important és el que es viu en el cor.

L'ambient, el fet de compartir plegats la mateixa fe, de ser capaços de crear silenci i pregària en un camp amb més de dos milions de persones, de viure l'alegria de saber-nos estimats per Déu, d'agrair el do de la fe rebuda, de sentir-se acompanyat en aquest magnífic camí... ens va ajudar a tots els qui hi vam participar a renovar en el nostre cor la relació sincera i autèntica amb Jesús, una relació que no podem viure sols, sinó en la família que és l'Església.

Sens dubte que allí ens va ser fàcil viure-ho, però si ho vam viure allí és per a retornar després cadascú als seus llocs d'origen, a les seves comunitats, i continuar caminant en les nostres pobreses i dificultats de cada dia.

Per aquest motiu és tasca de tota la comunitat vetllar per ells, i per això us demano dues coses: **1) Pregar per ells:** no podem obviar la força real de la pregària. Ells han de pregar però és necessari també pregar per ells, la pregària d'intercessió i de comunió. **2) Donar un testimoniatge alegre i coherent de la nostra fe:** el món, i de manera especial els nostres joves, necessiten cristians que es comprometin, que concretin la fe en la seva vida, que mostrin l'alegria de la fe, que visibilitzin i exterioritzin com Déu transforma i dona sentit a la nostra vida.

Si ens sentim i ens sabem comunitat, hem de vetllar pels més joves, ells són els qui han de prendre la torxa de la fe per continuar mostrant i fer viure al nostre món la Bona Nova de Jesús. Ajudem-los a fer-ho possible.

Josep Mateu, pvre, delegat diocesà de joventut

PARAULES DEL PAPA FRANCESC

“No vull ofendre ningú, però em genera dolor trobar joves que semblen haver-se “jubilat” abans d'hora. Això em fa patir. Hi ha joves que sembla que s'hagin jubilat amb 23, 24, 25 anys. Això em fa mal. Em preocupa veure joves que van tirar la tovallola abans de començar el partit.”
(Cerimònia de benvinguda. Dijous 28 de juliol)

“Davant del mal, el sofriment, el pecat, l'única resposta possible per al deixeble de Jesús és donar-se a si mateix, fins i tot la vida, a imitació de Crist; és l'actitud de servei. Si un —que es diu cristià— no viu per servir, no serveix per a viure. Amb la seva vida renega de Jesucrist. (Viacrucis. Divendres 29 de juliol)

“El temps que vivim no necessita joves-sofà, sinó joves ben calçats. [...] Aquest temps només accepta jugadors titulars al camp, no hi ha espai per als suplents. El món d'avui demana que sigueu protagonistes de la història perquè la vida és bella sempre que la vulguem viure, sempre que vulguem deixar una empremta.” (Vetlla de pregària. Dissabte 30 de juliol)

Tots els missatges del papa Francesc pronunciats durant la JMJ es poden trobar al web del Vaticà www.vatican.va.

Lectures

Diumenge XXIV durant l'any

Lectura del llibre de l'Èxode (32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: “Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte”.» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havia fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: “Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre”.» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

Salm responsorial [50,3-4.12-13.17.19 (R.: Lc 15,18)]

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; renteu-me ben bé de les culpes, purifiqueu-me dels pecats.

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm. No em llenceu de la vostra presència, ni em prengueu el vostre esperit sant. **R.**

Obriu-me els llavis, Senyor, i proclamaré la vostra lloança. La víctima que ofereixo és un cor penedit; un esperit que es penedeix, vós, Déu meu, no el menyspreu. **R.**

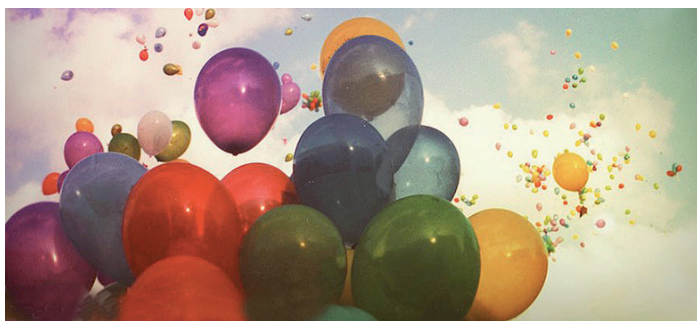
Mirada endins Toni Cartanyà, laic de la parròquia de Santa Maria de Montblanc

L'escalf de Déu

Tant el record de l'experiència de l'Èxode com l'entusiasta Carta de sant Pau a Timoteu ens testimonien el goig de la misericòrdia de Déu i com actua en nosaltres.

Tots els cristians hem sofert en alguna ocasió el que habitualment anomenem «crisis de fe»: moments de dubte, de posar en qüestió les nostres creences, de refredament de la relació amb Déu. Aquestes situacions en què ens sentim desorientats, sovint ens mostren la vivacitat de la nostra fe i, al mateix temps, la necessitat de renovar la nostra relació amb Déu.

És justament en aquest moment que tornem a sentir l'escalf de Déu —sovint amb un reforçament encara més intens de la fe— quan es fa més evident la joia que Déu té amb nosaltres, perquè ens havia perdut i ens ha retrobat!»

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (15,1-32)

Versió breu

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espalles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: “Veni a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut”? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se.» I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: “Veni a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut”? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

full dominical

Arquebisbat de Tarragona

| 11 de setembre de 2016 |

Diumenge XXIV durant l'any

| www.arqtgn.cat | n. 3.470

..... als 4 vents

La solidaritat de les ànimes

L'última de les obres de misericòrdia espirituals no és la més petita: resar pels vius i pels difunts. És la solidaritat de les ànimes, mitjançant l'oració d'intercessió per la qual uns resem pels altres.

El papa Francesc acostuma a demanar: «Resin per mi.» No és una frase feta, sinó una necessitat que té de ser acompanyat espiritualment pel poble cristià. I alhora comenta moltes vegades: «T'encomanaré en la meua pregària.»

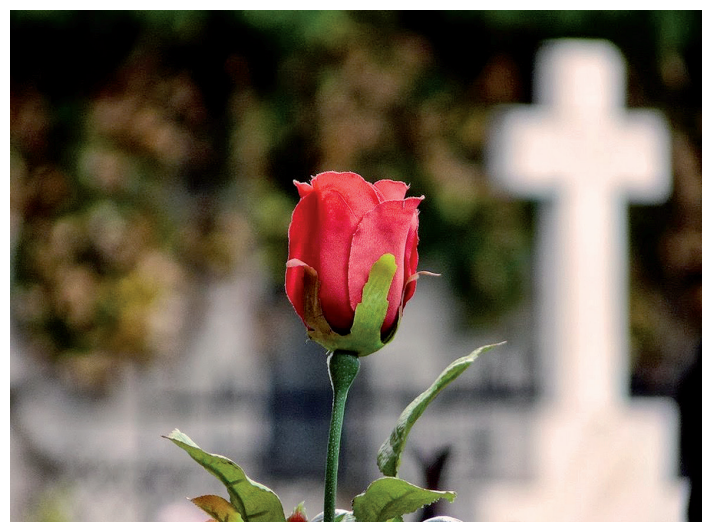
Aquesta donació, a vegades intercanvi, troba la base en el fet que formem part, de manera inefable, d'aquest cos de Crist que és l'Església, en què no regeix la llei del «campi qui pugui», sinó la llei de l'amor.

Benet XVI va assenyalar: «L'home no dialoga en solitari amb Déu; el diàleg cristià passa precisament pels homes, es dona en el cos de Crist.»

La caritat té també una altra forma de solidaritat encara més elevada: pregar a Déu pels altres

Reflexionem sobre el que suposa aquesta obra de misericòrdia. La caritat amb el proïsme, que és el gran manament que la nova llei equipara al primer d'«estimar Déu sobre totes les coses», no s'esgota a donar menjar, o roba usada o diners al necessitat; té també una altra forma de solidaritat encara més elevada: pregar a Déu pels altres.

Aquestes oracions no van destinades, com podria semblar, a estovar el cor de Déu, com si el seu amor necessités el nostre concurs per a ser operatiu, sinó que en primer lloc eixamplen el nostre propi cor, lliurant-lo de les temptacions d'egoisme; però són a més expressió d'amor cap a les

altres persones. Quin millor regal podem fer-los que tenir-los en la nostra ment i fer nostres les seves preocupacions i necessitats?

Quantes persones s'han commogut, i moltes s'han convertit, en saber que altres resen assíduament per elles, fins i tot que ofereixen sacrificis per al seu bé espiritual i que, si és el cas, ofereixen les seves malalties o altres penalitats perquè altres siguin feliços en aquesta terra i al cel.

L'oració podem oferir-la també pels difunts. L'amor és més fort que la mort, i la barrera del sepulcre no interromp la comunió dels sants. Quin consol ofereix aquesta creença basada en paraules de Jesucrist mateix! Quan assistim a una missa de funeral, l'oficiant acostuma a posar la resurrecció de Crist com a penyora i garantia de la nostra pròpia resurrecció. No són paraules de consol simplement, sinó expressió de fe en el poder de l'oració i seguretat en la promesa de Jesucrist que per als qui estimen Déu la vida no acaba, sinó que es transforma.

+ Jaume Pujol

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Enfoca el codi QR
i accedeix al vídeo «Als Quatre Vents»

DESTAQUEM...

—Ressò de la Jornada Mundial de la Joventut d'aquest estiu a Cracòvia (Polònia)

(p.2 i 5)

joventut

Papa Francesc als joves: «La JMJ comença avui i continua demà, a casa»

Aquest estiu, del 23 de juliol al 2 d'agost, una cinquantena de joves de l'arxidiòcesi, presidits pel Sr. Arquebisbe, van participar en la 31a edició de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) a Cracòvia (Polònia).

Durant els dies previs a la JMJ els joves van visitar els camps de concentració d'**Auschwitz** i **Birkenau**; el poble natal de sant Joan Pau II, **Wadowice**; el Santuari de la Mare de Déu de **Czestochowa**, el santuari marià més important on es troba la imatge mariana bruna tan estimada per tots els polonesos —després d'un pelegrinatge a peu de més de vint quilòmetres. La majoria dels dies els joves van ser acollits en famílies d'una parròquia de Bochnia, a uns cinquanta quilòmetres de Cracòvia, ciutat on van tenir lloc els actes principals de la JMJ, com la cerimònia de benvinguda, el viacrucis, la vetlla de pregària o la missa final d'enviament on el Sant Pare va anunciar que la propera Jornada Mundial de la Joventut serà a Panamà l'any 2019.

EN PRIMERA PERSONA

Esclat de fe i de joves

La raó que em va motivar a participar en la 31a Jornada Mundial de la Joventut a Cracòvia va ser l'impuls de trobar-me amb milers i milers de joves que també viuen la fe com jo i volem seguir el camí de Jesús, el retrobament amb el Crist i també amb mi mateixa per a reflexionar sobre allò que sóc i vull ser, per a ser cridada a ser instrument de la misericòrdia de Déu, i sobretot per les ganes de formar part d'aquesta gran família i comunitat de cristians en la unió de la comunió.

En la visita als camps de concentració d'Auschwitz i Birkenau em va impactar molt el fet de saber que allí havien perdut la vida tantes persones. És en llocs com aquest quan em pregunto: «On és Déu?» En el missatge del viacrucis el Papa em va respondre: «Déu està en ells», Jesús està en ells, pateix en ells, profundament identificat amb cada un. Ell està tan unit a ells, que formen gairebé com «un sol cos».

L'acollida de les famílies va ser excepcional. Ens van fer sentir estimadíssims

La JMJ també s'ha escaigut en l'Any de la Misericòrdia. També nosaltres, els pelegrins, vam poder experimentar una de les seves obres: «Acollir el foraster.» Durant tres dies vam ser acollits en famílies de la parròquia de Bochnia, que és la que

se'ns va assignar. La seva acollida va ser excepcional. Ens van esperar fins a altes hores de la matinada, estaven sempre disponibles a portar-nos allà on calgués, ens donaven menjar i beguda, molt més del que necessitàvem, i sobretot ens van fer sentir estimadíssims. Ara tenim una nova família a Polònia, i tot plegat va ser possible gràcies al fet que ells es van prendre seriosament i amb molta autenticitat i compromís el fet d'acollir el foraster.

Tot plegat, una jornada amb moltes anècdotes, moments i reflexions que s'ha convertit en una gran experiència que m'ha fet créixer en el camí de la fe i de la vida.

«La Jornada Mundial de la Joventut comença avui i continuarà demà, a casa vostra, perquè és allà on Jesús us vol trobar a partir d'ara.» Així ens va enviar el papa Francesc en la missa d'enviament i així ho farem, perquè és ara que nosaltres hem de portar aquesta llum, esperança, alegria i testimoni a les nostres vides i a les nostres parròquies.

Marta Ciurana Playà (17 anys)

Parròquia de l'Assumpció de les Borges del Camp

agenda

Avui, 11 de setembre

—**Concert d'orgue** a càrrec de Mons. Valentí Miserachs a l'església parroquial de Sant Jaume Apòstol d'Ulldemolins, a les 19.00 h.

18 de setembre

—**Festa del Santíssim Sagrament a Creixell.** A les 11.30 h celebració de l'eucaristia a l'església parroquial, i en acabar, processó amb el Santíssim Sagrament pels carrers del poble. En arribar a l'església es repartirà el pa beneït.

Abans del 21 de setembre

—**Inscripció als cursos bíblics per correspondència 2016-2017** organitzats pel Secretariat diocesà d'animació bíblica de l'Arquebisbat. Les inscripcions es poden fer a través de la vostra parròquia o directament al Secretariat diocesà d'animació bíblica (Edifici del Seminari. C/ Sant Pau 4, Tarragona). Més informació enviant un correu electrònic a animacio.biblica@arqtgn.cat o trucant al tel. 977 23 34 12 ext. 243.

Fins al 22 de setembre

—**Període de matrícula per al curs 2016-2017 de l'INSAF,** l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona. La Secretaria atendrà el públic els dimarts i dijous d'11.00 h a 13.00 h i de dilluns a dijous de 17.00 h a 20.00 h. La matrícula també es pot tramitar a través del web de l'Institut, www.insaf.cat, on es pot trobar més informació dels cursos. També es pot trucar al telèfon 977 23 38 33 per a fer alguna consulta.

Litúrgia
de la setmana**Cicle C / Litúrgia de les Hores: Semana IV****Diumenge, 11: Diumenge XXIV de durant l'any**

[Ex 32, 7-11.13-14; Salm 50, 3-4.12-13.17 i 19; 1Tm 1, 12-17; Lc 15, 1-32 (*o bé més breu*: 15, 1-10 (LE/LH pròpies))]

Dilluns, 12: [1Co 11,17-26.33; Salm 39, 7.8-9.10.17; Lc 7, 1-10] *Santíssim Nom de Maria* (ML)

Dimarts, 13: Sant Joan Crisòstom, bisbe i doctor de l'Església (MO) [1Co 12, 12-14. 27-31a; Salm 99, 2.3.4.5; Lc 7, 11-17]

Dimecres, 14: L'Exaltació de la Santa Creu (F) [Nm 21, 4-9; *o bé*: Fl 2, 6-11; Salm 77, 1-2.34-35.36-37.38; Jn 3, 13-17 (LE/LH pròpies)]

Dijous, 15: La Mare de Déu dels Dolors (MO) [1Co 15, 1-11; Salm 117, 1-2.16ab-17.28; Jn 19, 25-27; *o bé*: Lc 2, 33-35]

en el nostre món passa...

...que hi ha molts joves «ninis».

Potser pots pensar: amb tantíssimes coses tan greus que passen en el nostre món, a què ve ara aquest tema o problema dels joves «ninis»?

Sí, és cert que hi ha moltíssims esdeveniments que tenen més espai en els mitjans de comunicació. Aquest dels joves «ninis» no en té tant. Però em sembla extremadament greu!

Els joves «ninis» són els joves que «ni estudien ni treballen». En aquesta situació s'hi troba 1 de cada 5 joves entre els 20 i els 24 anys, concretament el 22,2%.

Les dades estan publicades per l'Oficina d'Estadística Comunitària EUROSTAT i referides a l'any 2015. Per damunt de l'Estat Espanyol hi ha Itàlia (31,1%), Grècia (26,1%), Croàcia (24,2%), Romania (24,1%) i Bulgària (24%). El país amb menor percentatge de «ninis» és Holanda, amb el 7,2%.

La mitjana europea se situa al 17,3%. I dels 25 als 29 anys el 19,7% se situen també entre els «ninis» (Diari de Tarragona, 12-08-16).

No calen més dades. **No us sembla gravíssima aquesta situació? Quina societat estem fent? Quin serà el futur d'aquests joves, que vol dir el futur de bona part de la societat?**

És un problema que ens hauria de preocupar més a les persones grans i sobretot als dirigents de la societat. Amb la problemàtica política que tenim, millorarà la situació d'aquests joves «ninis»?

Miquel Barbarà Anglès, pvre.

Divendres, 16: Sant Corneli, papa i Sant Cebrià, bisbe, màrtirs (MO) [1Co 15, 12-20; Salm 16, 1.6-7.8 i 15; Lc 8, 1-3]

Dissabte, 17: [1Co 15, 35-37.42-49; Salm 55, 10.11-12.13-14; Lc 8, 4-15] *Sant Robert Bel-larmino, bisbe i doctor de l'Església* (ML)

Diumenge, 18: Diumenge XXV de durant l'any [Am 8, 4-7; Salm 112, 1-2.4-6-7-8; 1Tm 2,1-8; Lc 16, 1-13 (*o bé més breu*: 16, 10-13) (LE/LH pròpies)]

en un minut

—Festes quadriennals de la Mare de Déu de la Roca

Mont-roig del Camp va iniciar, el diumenge dia 28 d'agost, aquestes festes que tenen lloc cada quatre anys amb la baixada de la imatge de la Mare de Déu de la Roca des de l'ermita fins al poble, a la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel, des d'on el dia 8 de setembre es retornarà al santuari marià. Durant la seva estada al poble han estat diversos els actes programats, com una solemne eucaristia d'inici presidida pel Sr. Arquebisbe, la novena de pregària, la imposició del mantell als infants, una exposició sobre documentació històrica de l'ermita, un concert i una jornada de germanor a l'ermita per a cloure les festes.

—**Commemoració.** El passat divendres dia 12 d'agost les parròquies de Sant Joan Evangelista de Lilla i de Santa Maria de Montblanc van commemorar amb una pregària els vuitanta anys del martiri del qui fou bisbe auxiliar de Tarragona entre els anys 1934 i 1936, Mons. Manuel Borràs Ferré. Els feligresos d'ambdues parròquies van pregar en el mateix punt del martiri, al Coll de Lilla, per la pau al món i la llibertat religiosa.

art

Imatges dels nostres sants (VI). Sant Pere

Ramon de Mur contractava l'any 1420 a un picapedrer de Vinaixa anomenat Pere Ferrerons la pintura d'un retaule dedicat a sant Pere apòstol. Aquesta obra va romandre a l'església parroquial de Vinaixa fins que, a finals del segle XIX, el rector va començar a rebre diverses ofertes d'alguns antiquaris. Per tal de preservar-lo, va ser portat al palau arquebisbal de Tarragona, des d'on va passar al Museu Diocesà l'any 1915. A la taula central sant Pere es representa entronitzat, revestit amb una capa pluvial i amb la tiara papal com a primer pontífex de l'Església, i sosté la clau, que és l'atribut que el caracteritza.

Sofia Mata de la Cruz

Directora del Museu Diocesà de Tarragona

recurs

Trash. Ladrones de esperanza

Dirigida per Stephen Daldry. Durada: 114 min. No recomanada per a menors de 12 anys.

Aquesta història arriba des de les *faveles* del Brasil on tres joves, senzills i astuts, s'enfronten a la corrupció política i policial amb les armes de l'honestetat i l'ajuda d'un vell sacerdot i una voluntària nord-americana. Es tracta d'una pel·lícula de denúncia sobre les desigualtats socials i on la fe és un motiu per a l'esperança i el diner no té l'última paraula.

La pel·lícula es troba entre els millors films del cinema espiritual de l'any 2014.